

защо ѿни не се различаватъ съ друго имено
отъ имените на този и отъ имената токмо
съ частната на (което въ това случаи
не е предлог, но почти сложи родителен и
дателен, като че са от Грециите $\tau\delta$, и $\tau\omega$)
и. п. въ нарицателните существителни имена
именит. градъ-градъ. родит. и дат. на
градъ. Тако и въ другите на-коно, на-ца-
ро, на райо, и проч. И въ прилагателните
кога самостоително се полагатъ въ слабо то-

собственни те имена кога сами стоятъ, или се
сопрягаватъ съ нарицателните, и въ други слу-
чии. Предадоха го Лукърътъ, (вм. на Лукъръга) да
го покаже каквото твой знае. Предаде го царю
Иоанну. Предадего мѣстномъ князю. Слава бѣ-
гъ. Молеше се Богъ. Когато ходи да се поклони
живонесномъ Гробъ Господни. Богъ е сътворилъ
човѣка по образъ своемъ и по подобію.
И въ писмата. Отдатися къръз Иоанну. Да връ-
чится къръз Димитрию. Благородномъ и почтеномъ.
Бысокопреосвященійшемъ: и други таки
ка титли. Не е излишно да назначимъ за-
що прѣстю изыскъ е съхранилъ и творителни
падежи, като, останъ съ Богомъ. Да е съ Богомъ.
Съ Богомъ и со здравіе. Рѣдомъ е Грекъ.
Болгаринъ рѣдомъ. Негли и въ други не кои. Но
и родителен чистъ да се отпотреблява некаде
добръ бы былъ!